

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

1924 – 1994

DUMNEZEU PĂZEȘTE LUMEA CONTEMPORANĂ

Binele este că nu ne părăsește Dumnezeu. Dumnezeu păzește cu amândouă mâinile Sale lumea contemporană; mai demult o ocrotea numai cu una. Astăzi însă, în mijlocul atâtor primejdii în care trăiește omul, Dumnezeu îl păzește precum mama pe pruncul ei atunci când începe să pășească. Astăzi mai mult decât odinioară ne ajută Hristos, Maica Domnului, Sfinții,

dar noi nu înțelegem. Unde ar fi fost lumea dacă ei n-ar fi ajutat!

Cea mai mare parte a oamenilor iau medicamente și sunt într-o stare... Unul este beat, altul deznădăjduit, altul amețit, iar altul nedormit de dureri. Și îi vezi pe toți aceștia cum conduc mașini, motociclete, fac munci periculoase, mânuiesc utilaje primejdioase. Dar oare toți aceștia sunt în stare să conducă? Lumea de mult ar fi putut fi distrusă de unii ca aceștia. Cum ne păzește Dumnezeu și noi nu pricepem!

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Cu durere și dragoste pentru omul contemporan - I*, Editura Evanghелиsmos, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 21 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Treime
Miercuri 23 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 24 iunie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Sfântului Proroc Ioan Botezătorul (Sânzienele sau Drăgaica)
Sâmbătă 26 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 27 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 33-40; 12, 1-2; Ev. Matei 10, 32-33; 37-38; 19, 27-30; glas 8, voscr. 1 → Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

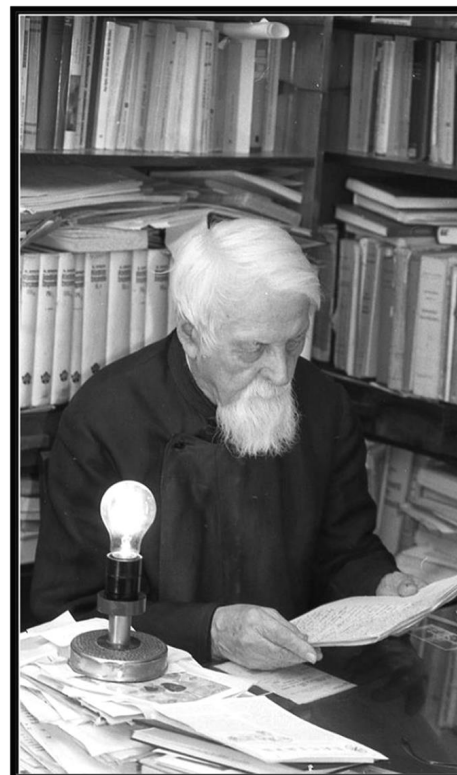
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dobândește duh de copil în tine, pentru că doar duhul de copil
Îl caută pe Duhul Tatălui, ca El să-l conducă și să-l sprijine.”

– Sfântul Iustin Popovici

Nr. 395 / 20 iunie 2021

EXPERIENȚA TREIMICĂ ESTE O EXPERIENȚĂ COTIDIANĂ

Dumnezeu este capătul tuturor aspirațiilor mele. E desăvârșirea însăși. E Persoana în comuniune în deplinătatea Ei: Ea nu se poate bucura decât în comuniune, iar aceasta cere Trei Persoane. În definitiv suntem trei, totdeauna trei. Chiar dacă suntem într-un număr mai mare, toți ceilalți sunt cel de-al treilea – „ei”. Vedem aceasta în folosirea celor trei pronume personale: eu, tu, el.

Dacă noi doi nu iubim pe un al treilea, iubirea noastră în Dumnezeu nu este desăvârșită. Această excludere a celui de-al treilea întinează legătura noastră. Mă dezinteresez de celălalt, vorbesc rău de el. Iar apoi, când „el” devine „tu” și „tu” devii „el”, eu voi vorbi despre tine așa cum nu se cuvine...

PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE

1903 – 1993

Iubirea în doi poate fi pe deplin generoasă numai dacă este întoarsă spre un al treilea.

„...ca ei să fie una așa cum Noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine, ca ei să fie în chip desăvârșit una” (Ioan 17:22).

Avem astfel experiența Treimii. Nu pot să mă realizez în iubire, dacă nu există în fața mea un „tu” care mă face responsabil, care face apel la mine și căruia trebuie să-i răspund. Nu mă pot dezvolta deplin, nu sunt fericit decât în responsabilitate. Altfel, devin un epicureu, vreau să-mi satisfac doar plăcerile mele. Dar responsabilitatea mă face să spun: cum mă pot bucura de viață, dacă nu există un „tu”? Numai cu lucrurile sunt singur, mă plictisesc. De aș avea lumea întreagă, dacă n-ar exista nimeni, n-aș avea căldura celui alt. Numai celălalt mă face fericit, îmi dă poftă de viață; dacă n-ar fi celălalt...

Dar celălalt înseamnă și responsabilitate. Celălalt este și o graniță pentru mine, nu suntem confundabili. El este un obstacol în calea egoismului meu de a mă rupe de el sau de a-l înghiți. Am nevoie de iubirea cuiva. Am nevoie ca acest celălalt să rămână altul, să nu se confunde cu mine, dar să fie unit cu mine.

Nu există numai eu. Există și un „tu” pentru că există o comunicare între el și mine. Dacă nu ar exista

comunicare în iubire, nu ar exista nicio posibilitate de a fi fericit.

Tatăl este Tată și Fiul este Fiu. Ei trebuie să fie diferiți. Duhul este martorul iubirii Lor, El ia parte la bucuria fiecăruia față de celălalt. Dar în relația lor cu Duhul Sfânt, Tatăl trebuie să rămână Tată și Fiul trebuie să rămână Fiu.

„Pe Tatăl Cel fără de început, pe Fiul Cel împreună fără de început, pe Duhul Cel împreună veșnic, Dumnezeu cea una, ca heruvimii a-l slăvi îndrăznind zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile tuturor sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi!” (Treimica, Utrenie, glas 3).

Experiența treimică este o experiență cotidiană care își are obârșia în Dumnezeu-Tatăl, manifestarea în Dumnezeu-Fiul, comunicarea în Dumnezeu-Duhul. Omul este creat după chipul Treimii dumnezeiești. Există un „eu – tu – el”, o ființă în comuniune cu Dumnezeu și cu creaturile.

Fără această experiență nu putem exista deplin; ea este înrădăcinată în ființa noastră și niciodată nu mă voi mulțumi cu nivelul la care mă aflu. Totdeauna voi vrea să merg mai departe. Sunt însetat de o iubire nesfârșită. Responsabilitatea mea nu se stinge niciodată. Psihologic vorbind, simt față de fiica mea sau de fiul meu că nu am făcut niciodată tot ceea ce trebuia să fac; față de soția mea, față

de ceilalți, n-am făcut niciodată ceea ce trebuia să fac. Se deschide aici o perspectivă nesfârșită pentru a-mi exercita, pentru a-mi manifesta responsabilitatea, pentru a face tot mai mult pentru celălalt iar el să facă ceva pentru mine; pentru a ne arăta tot mai mult iubirea. Până unde? La infinit. Dar de unde vine oare această sete de infinit, dacă acest infinit nu este realizat undeva, la un anume nivel?

Această aspirație aparține naturii noastre. De ce oare suntem astfel? Cine ne-a făcut așa? Cred că aici există un semn ce trimite spre temeiul existenței noastre.

Trebuie să găsim într-o zi satisfacerea deplină a acestei aspirații de a iubi nesfârșit, de a ne dăruia deplin, adică infinit, celui alt, de a nu mai avea nicio umbră în iubirea noastră, nicio reticență, nicio rezervă, nicio distanță. Altfel totul ar fi lipsit de sens.

Sunt întotdeauna o treime. Sunt în mine însumi o treime. Sunt o icoană, un chip al Sfintei Treimi. Sunt un chip triadic, dar îndeosebi o icoană a Fiului și, prin El, sunt în legătură cu Tatăl. Nu există un „eu” izolat, nici numai „eu și tu”, cum spunea Martin Buber: există și un „el”. Tu și eu avem o responsabilitate față de un celălalt. Această responsabilitate este importantă și ea ne unește într-o mare seriozitate.

Acesta este chipul Treimii în om. El poate fi descoperit în mod experimental, pentru că există aici un sentiment al necondiționatului, al absolutului. Suntem necondiționat obligați unul față de altul și față de un celălalt. Iar aceasta trebuie neapărat să vină de la o instanță supremă care a imprimat în noi ca o pecete această responsabilitate, această adâncă seriozitate care ne unește, care nu ne lasă în superficial, ci ne sfințește.

„Și a zis Dumnezeu: să facem om după chipul și asemănarea Noastră” (Facerea 1:26).

„Dumnezeu” este la singular, „să facem” este la plural: un singur Dumnezeu, o comuniune de persoane. După chipul și asemănarea Celui Întreit-Unul a fost creat dintru început omul...

Sursa: **Părintele Dumitru Stăniloae și Părintele Marc-Antoine Costa de Beauregard, Mică Dogmatică vorbită. Dialoguri la Cernica**, Editura Deisis, 2007

